

Dit is mijn uitspraak, of toch niet?

Om op tijd in beroep te gaan, moet het duidelijk zijn wat de uitspraak is waartegen beroep kan worden ingesteld. Helaas is dat niet altijd eenvoudig te achterhalen, zo blijkt uit een recent arrest van de Hoge Raad.

Naar aanleiding van een ingediend bezwaarschrift en verzoek tot vermindering van een aanslag successierecht ontvangt A bij brief van 6 september 2013 een 'kennisgeving uitspraak verzoekschrift'. In de brief wordt vermeld dat het bezwaar te laat is ingediend en dus niet-ontvankelijk is. Ook staat in de brief dat A binnenkort de uitspraak op het verzoek tot vermindering zal ontvangen. Bij brief van 1 oktober 2013 ontvangt A een 'kennisgeving/recht van successie'. Op 14 oktober 2013 wordt per e-mail aan A's gemachtigde medegedeeld dat de brief van 1 oktober 2013 slechts een formalisering is van de inhoudelijke beslissing van 6 september 2013. A stelt op 11 november 2013 beroep in.

Rechtbank Noord-Nederland oordeelt dat het bezwaar terecht niet-ontvankelijk is verklaard. Hof Arnhem-Leeuwarden komt aan de beoordeling van de tijdigheid van het bezwaar niet toe, omdat het beroep niet tijdig is ingesteld. Volgens het hof kan de brief van 6 september 2013 niet anders worden opgevat dan als een uitspraak op bezwaar en eindigde de beroepstermijn op 18 oktober 2013. Het hof stelt dat uit de brief van 6 september 2013 mogelijk niet duidelijk bleek of de nog toe te zenden 'uitspraak op het verzoekschrift' het bezwaar betrof of het verzoek om vermindering. Ook het kopje 'kennisgeving uitspraak verzoekschrift' leidde mogelijk tot verwarring. Maar nadat op 14 oktober 2013 werd medegedeeld dat er geen apart bericht meer zou komen, had het de gemachtigde als professioneel rechtsbijstandverlener duidelijk moeten zijn dat de brief van 6 september 2013 de uitspraak op bezwaar bevatte. In die brief van 6 september 2013 was bovendien een rechtsmiddelenverwijzing opgenomen, terwijl in de brief van 1 oktober 2013 stond dat daartegen geen bezwaar of beroep mogelijk was.

Volgens de Hoge Raad ligt het op de weg van de inspecteur om duidelijkheid te verschaffen over (de aard van) zijn genomen besluit en de daartegen openstaande rechtsmiddelen. Als die duidelijkheid ontbreekt, mogen de gevolgen daarvan in beginsel niet voor rekening van de belastingplichtige komen¹.

In de mededeling van 14 oktober 2013 wordt vermeld dat de brief van 1 oktober 2013 slechts een formalisering is van een op 6 september 2013 meegedeelde beslissing. Maar daaruit blijkt niet welke beslissing nog zou worden geformaliseerd: de uitspraak op bezwaar of de beslissing op het verzoek tot vermindering. De brief van 6 september 2013 bevatte ook niet de voorgeschreven rechtsmiddelenverwijzing, aldus de Hoge Raad. Die onduidelijkheid behoort niet voor rekening van A te komen. De Hoge Raad verklaart het beroepschrift ontvankelijk en verwijst de zaak voor verdere afdoening naar hof 's-Hertogenbosch.

Bron: Hoge Raad 4 maart 2016, nr. 15/03126, ECLI:NL:HR:2016:347

 Het is bij een overheidsorgaan zoals de Belastingdienst niet ongewoon dat de communicatie over beslissingen wordt opgeknipt in delen en zich voor het oog van de burger als een soort feuilleton openbaart. Dat belastingplichtigen en zelfs adviseurs geregeld de draad kwijt raken, hoeft geen verbazing te wekken. Het risico op termijnoverschrijdingen wordt daardoor vergroot. Te vrezen valt dat dit soort puzzeltochten met de introductie van de Berichtenbox nog niet tot het verleden behoren. ◀

Noot

¹ HR 19 maart 2010, nr. 08/00958, ECLI:NL:HR:2010:BL7954

'De communicatie wordt opgeknipt in delen en openbaart zich als een soort feuilleton'